

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۲۷ اپریل ۲۰۲۳

یونس نگاه

پایداری اجتماعی و مبارزه با طالبان

در مناسبت‌هایی چون عید، کسانی از مردم گرفتار و دربند در دوراهی قرار می‌گیرند و از خود می‌پرسند: آیا این روزها که وطن در اشغال است، آزادی‌ها سلاخی شده، نان در دست‌خوان اکثریت مردم کم‌یاب گشته، زنان از مکتب و تحصیل بازداشته شده‌اند، زخم جدائی و پراکندگی اجباری هزاران خانواده بسیار تازه و دردناک است و مبارزه چشم‌گیر نیز برای نجات هنوز شکل نگرفته، عید را چگونه تجلیل کنیم و چطور با نزدیکان و دوستان شادی شریکی و خوش‌آمدگویی نماییم؟ در عید امسال نیز این سخن میان گروهی از هموطنان ردوبدل می‌شد و سایه اندوه در برخی از پیام‌های عیدمبارکی آشکار بود. اما تبادل اندوه و اجتناب از تشریک شادی نه تنها از رنج‌های جمعی و فردی ما نمی‌کاهد، بلکه بر آن‌ها می‌افزاید. تجلیل از عید و مناسبت‌هایی که همبستگی اجتماعی را تقویت می‌کند، برای پایداری و جلوگیری از فروپاشی بیشتر جامعه بسیار مهم است. این مناسبت‌ها برای تجدید قواء، مدیریت اندوه و انتقال حس مقاومت و سرزندگی به هم‌دیگر، کمک می‌کند.

امروز که طالبان جبهه‌داران تاریکی و بدبختی‌اند، خنده و شادی را حرام می‌شمارند، تفریح و آزادی را منع کرده‌اند و از همبستگی و تجمع مردم هراس دارند، شادی و تبدیل اندوه به مقاومت، بخشی از مبارزه جمعی است، نه بی‌توجهی به وضعیت دشوار ما. ملت افغانستان به ایستادگی در برابر ناملایمات شهره است. متأسفانه تاریخ این سرزمین پر از طوفان‌های سیاسی و رنج‌های اقتصادی بوده است. بارها نیروهای ویرانگر و قاتلان حرفه‌ای مردم ما را تا مرز فروپاشی کشانده‌اند، ولی مقاومت‌های کم‌نظیر و پایداری بدون تضرع و واویلا که در ادبیات و فولکلور ما از گذشتگان به‌جا مانده است، حکایت از نقش سازنده حفظ حس سرزندگی در روزهای دشوار دارد. شکست متجاوزان به حقوق و آزادی‌های مردم با اندوه و دوری جستن از عید و تفریح، به دست نمی‌آید؛ چرا که پیروزی از آن‌انانی است که در تاریک‌ترین روزها نیز دست از امید نمی‌کشند و به هر بهانه‌ای به تجدید قواء و همبستگی می‌پردازند. کسانی از ما در جمع اطرافیان افرادی را می‌شناسیم که زخم‌ها و شکست‌ها، آنان را از پا در نیآورده و تعدادی از آنان پس از آن‌که

عضوی از بدن خود را از دست داده، نه تنها میدان کار و پیکار را ترک نگفته، بلکه با اراده قوی‌تر به زندگی برگشته‌اند. این ویژگی برای جامعه نیز صادق است. مردمی که به زخم‌های خود سر خم کند و مشغول شمردن شکست‌ها شود، غافل خواهد شد و تا بیداری مجدد فرصت زیادی را از دست خواهد داد.

حاکمیت گروه طالبان سرایشی گذرا در حیات اجتماعی ما است و بر ما است که با چشم دوختن به چشم‌اندازهای پس از طالبان، با این سرایشی برخورد عینی کنیم و از آن قیامت و پایان تاریخ نترسیم. عیدهای پرشکوه‌تر به مملکت ما برخواهند گشت و سازوسرود و کار و آبادی دوباره رونق خواهند گرفت. تا آن زمان، باید سلامت روانی و فرهنگی خود را حفظ کنیم و برای بازسازی اجتماع و کشور پس از آزادی آماده باشیم. حفظ سلامت فردی و کمک به سلامت نزدیکان، بخشی از مبارزه علیه طالبان است. برای شکست این گروه عقب‌گرا، تنها تفنگ و مبارزه مسلحانه نیاز نیست، بلکه هر حرکت خلاف آنچه طالبان دستور می‌دهند (سکوت، اطاعت، اندوه، دوری از شادی و ناچیز شمردن زندگی) و هر تدبیری که ما را در گذر سالم‌تر از این بحران کمک کند، مبارزه است و پیروزی جمعی ما را تسهیل خواهد کرد.